

J.D. Robb

Belofte

Deel 28 in de *Eve Dallas*-serie

Vertaald door Textcase

Proloog

Toen ze de 'link beantwoordde, was ze eigenlijk al dood. Ze had geen twijfels over degene aan de lijn of de urgentie van het verzoek. Sterker nog, ze was blij en opgewonden toen ze haar plannen om vroeg naar bed te gaan omgooide. Ze kleeedde zich snel aan, met sierlijke en efficiënte bewegingen, en ze pakte alles wat ze nodig had.

Ze liep door haar mooie appartement, gaf opdracht om het licht te dimmen en dacht eraan om de kleine droidkitten, die haar minnaar haar had gegeven om haar gezelschap te houden, op de slaapstand te zetten.

Ze had hem Sachmo genoemd.

Hij miauwde, knipperde met zijn felgroene ogen en rolde zich tot een bal op. Ze streelde teder over zijn gladde witte vacht.

'Ik ben zo terug,' mompelde ze, een belofte waarvan ze niet wist dat ze hem zou verbreken.

Ze keek door het appartement toen ze de deur opendeed en glimlachte naar het spectaculaire boeket bloeiende rozen dat op de tafel naast het venster aan de straatkant stond. En ze dacht aan Li.

Ze sloot haar deur voor de laatste keer af.

Ze nam de trap, wat een diep ingewortelde gewoonte was. Ze was een slanke, atletisch gebouwde vrouw met donkerblauwe ogen. Haar blonde haar hing over haar schouders, een geopend gordijn voor een heel mooi gezicht. Ze was drieëndertig, blij met haar leven en begon verliefd te worden op een man die haar kittens en rozen gaf.

Ze zag New York, dit leven en deze man als een nieuw hoofdstuk, en ze vond het fijn om er doorheen te wandelen en op iedere pagina iets nieuws te ontdekken.

Ze zette die gedachte uit haar hoofd en concentreerde zich op de

plek waar ze naartoe moest gaan en op wat ze moest doen. Nog geen tien minuten na het 'linkgesprek jogde ze de tweede trap af en liep ze de hoek om naar de volgende trap.

Ze had een fractie van een seconde de tijd om de beweging te registreren toen haar moordenaar tevoorschijn kwam. En nog een om verrast te zijn toen ze het gezicht herkende. Maar niet genoeg, net niet genoeg om iets te zeggen voordat de stunner haar in haar bovenlichaam raakte en ze op de grond viel.

Er ging een schok door haar heen toen ze bij haar positieven kwam. Haar huid brandde en ze bloedde. Het donker werd ineens licht. Door de stun was haar lichaam verdoofd en nutteloos, maar haar geest was heel helder. In het verlamde omhulsel probeerde ze zich te verzetten. Ze keek in de ogen van haar moordenaar. In de ogen van iemand met wie ze bevriend was.

‘Waarom?’ De vraag klonk zwak, maar hij moest worden gesteld. Er moest een antwoord zijn. Er was altijd een antwoord.

Ze kende het antwoord toen ze doodging, in de kelder, vijf verdiepingen onder haar mooie appartement, waar rode rozen bleiden en een kitten in zijn slaap spinde.

1

Even stapte uit de douche en in de droogbuis. Terwijl de warme lucht om haar heen warrelde, sloot ze haar ogen en genoot ze met volle teugen. Ze had acht hele uren geslapen en was vroeg genoeg wakker geworden om te genieten van datgene wat zij beschouwde als watertherapie.

Dertig baantjes in het zwembad, een tijdje in het bubbelbad, gevolgd door twintig minuten onder een warme douche. Dat was een fantastische manier om de dag te beginnen. De dag ervoor was productief geweest, want ze had een zaak binnen twee uur afgesloten. Als een man zijn ‘beste vriend’ vermoordde en het wilde laten lijken op een straatroof, was het echt heel onverstandig om gezien te worden terwijl hij de gegraveerde polsunit van de dode vriend droeg.

Ze had in de rechtbank getuigd voor een vorige zaak en het arrogante en autoritaire gedrag van de advocaat had haar getuigenis niet eens een millimeter aan het wankelen gebracht.

En aan het einde van de dag had ze thuis gegeten met haar man en naar een film gekeken. En voordat ze die acht hele uren had geslapen had ze echt geweldige seks gehad.

Op dit moment was het leven absoluut niet shit.

Ze was nog net niet aan het neuriën toen ze de ochtendjas pakte, die aan de achterkant van de deur hing, en toen bleef ze even met gefronst voorhoofd staan om hem te bekijken. Hij was kort en zijdeachtig, met de kleur van zwarte kersen.

Ze wist heel zeker dat ze hem nog nooit had gezien.

Ze trok hem schouderophalend aan en liep de slaapkamer in.

Er waren manieren waarop een mooie ochtend nog mooier kon worden, dacht ze, en deze stond op nummer één op haar lijstje. Roarke

die koffiedronk in het zitgedeelte terwijl hij de koersberichten van die ochtend op het scherm bekeek.

Daar waren die handen die de afgelopen nacht magische dingen hadden gedaan. Eentje hield een beker koffie vast en de andere aaide afwezig hun moddervette kat. Galahad was helemaal in extase en had zijn tweekleurige ogen tot spleetjes samengeknepen. Ze kon hem geen ongelijk geven.

Die mooi gevormde mond had haar helemaal gek gemaakt, tot ze had geschreeuwd van genot, zo slap werd als een vaatdoek en helemaal bevredigd was. Ze waren bijna twee jaar getrouwd, dacht ze, en het zag er niet naar uit dat het vuur tussen hen begon te doven. Alsof het wilde bewijzen dat dat waar was, begon haar hart in haar borst tekeer te gaan toen hij zijn hoofd opzij draaide en zijn felblauwe ogen in de hare keken.

Ze vroeg zich af of hij dat ook voelde. Of het mogelijk was dat hij dat elke keer voelde. Altijd.

Hij glimlachte, en toen ze een begrijpende en blijde blik op zijn gezicht zag, schoot haar de absurde gedachte te binnen dat de goden vast hielden van vreugde om de mooie man die ze hadden gecreëerd. Haar lange, slanke man stond op en liep naar haar toe om zijn handen om haar gezicht te leggen. Een hele zachte streling van die ervaren vingers over haar huid, toen vond zijn mond de hare en maakte hij een nog mooiere ochtend geweldig.

‘Koffie?’ vroeg hij.

‘Ja. Bedankt.’ Ze was een zeer ervaren politieagent, een chef in moordzaken en in haar eigen ogen een stoer wijf. En ze had knikkende knieën. ‘Ik vind dat we een paar dagen vrij moeten nemen.’ Hij programmeerde de AutoChef voor een kop koffie en, want ze wist hoe hij in elkaar zat, het ontbijt dat ze van hem moest opeten. ‘Ik bedoel misschien in juli. Voor onze trouwdag. Als je het kunt inplannen tussen de wereldheerschappij en planetaire acquisities.’

‘Wat toevallig dat je het daarover hebt.’ Hij zette haar koffie en daarna twee borden op de tafel. Kennelijk stonden die ochtend bacon en eieren op het menu. Op de bank maakte Galahad een snelle beweging en opende hij zijn ogen.

Roarke stak alleen een vinger op en hij zei streng: ‘Nee.’ De kat draaide zijn dikke lichaam om. ‘Ik dacht aan een paar weken.’

‘Wat? Wij? Weg? Weken? Ik kan niet –’

‘Jaja, in juli 2060 zou misdaad de stad overvallen en verwoesten, zodat er alleen maar smeulende as overbleef, als inspecteur Dallas niet hier was om hem te dienen en te beschermen.’ Ierland weefde mistige magie door zijn stem toen hij de logge kat optilde en hem op de vloer zette om plaats te maken op de bank voor Eve.

‘Misschien wel,’ mompelde ze. ‘Bovendien snap ik niet hoe jij wekenlang weg kunt gaan als je negentig procent van de bedrijven in het bekende universum moet leiden.’

‘Het is hoogstens vijftig procent.’ Hij pakte zijn koffie weer en wachtte tot ze bij hem kwam zitten. ‘Hoe dan ook, wat heeft het voor zin om dat allemaal en jou te hebben, liefste Eve, als ik geen tijd heb om met jou samen te zijn, weg van jouw werk en het mijne?’

‘Ik zou waarschijnlijk wel een week vrij kunnen nemen.’

‘Ik dacht aan vier weken.’

‘Vier? Vier weken? Dat is een maand.’

Zijn ogen lachten over de rand van zijn kopje naar haar. ‘Echt waar? Volgens mij heb je gelijk.’

‘Ik kan geen maand vrij nemen. Een maand is zoiets als... een maand.’

‘In tegenstelling tot wat? Een kip?’

‘Haha. Hoor eens, misschien kan ik het wel rekken tot tien dagen, maar –’

‘Drie weken.’

Ze rimpelde haar voorhoofd.

‘We hebben dit jaar twee keer de plannen voor een weekendje weg moeten annuleren. Een keer voor jouw werk en een keer voor dat van mij. Drie weken.’

‘Ik zou hoogstens twee weken vrij kunnen nemen en ook dan –’

‘Twee en een half. We delen het verschil.’ Hij gaf haar een vork.

Ze keek er met gefronste wenkbrauwen naar. ‘Je wilde de hele tijd al twee en een halve week weggaan.’

Hij pakte haar hand en kuste hem. ‘Laat je eieren niet koud worden.’

Ze had koelbloedige moordenaars bekentenissen ontfoetseld, informatie uit glibberige informanten losgekregen, maar het zou haar nooit lukken om op honderd procent uit te komen bij een onderhandeling met Roarke. ‘En waar zouden we tijdens deze veelbesproken twee en een halve week naartoe gaan?’

‘Waar wil je graag naartoe?’

Nu glimlachte ze. Wie had er nou honderd procent nodig? ‘Ik zal erover nadenken.’

Ze at haar ontbijt, kleeedde zich aan en was blij dat ze ervoor had gezorgd dat ze daar voldoende tijd voor had. Toen ze haar wapenholster omgespte, overwoog ze om nog een kop koffie te nemen voor ze naar Zuid reed, naar het Hoofdbureau.

Haar communicator piepte. Ze trok hem uit haar zak en toen ze ‘Meldkamer’ op het scherm zag staan schoot ze meteen in de politiemodus.

Hij zag het gebeuren. Hij vond het altijd weer fascinerend om te zien hoe die whiskykleurige ogen van ontspannen en zelfs lachend konden veranderen in emotioneel en leeg. Ze stond nu rechtop, haar lange, slanke lichaam was gespannen en haar laarzen, met haar lange benen erin, stonden een stukje van elkaar af op de grond. Haar gezicht, met die fascinerende trekken, was uitdrukkingloos. De zachte mond, die net nog had geglimlacht, was nu grimmig.

‘Dallas.’

Meldkamer, Dallas, Inspecteur Eve. Meld u bij de agenten in West Twenty-third Street, nummer 525. Kelder van appartementsgebouw. Vrouw, mogelijke moord.

‘Begrepen. Ik ben op weg. Neem contact op met Peabody, rechercheur Delia. Ik zie haar wel op de plaats delict.’

‘Nou, je hebt wel eerst ontbeten,’ merkte Roarke op toen ze de communicator in haar zak stopte. Hij streelde zachtjes met een vinger over het kuiltje in haar kin.

‘Ja. Die laatste kop koffie red ik niet meer. Maar die krijgt de vrouw op West Twenty-third ook niet.’

Het was ontzettend druk op straat. De lente was de tijd voor narcissen en verse toeristen, dacht Eve toen ze er op agressieve wijze tussendoor reed. Ze manoeuvreerde er tot Seventh moeizaam doorheen en toen kon ze maar liefst tien straten lang doorrijden.

Ze had haar vensters open en liet de stadslucht over haar heen en door haar korte, warrige bruine haar waaien.

Glidekramen verspreidden de geur van pitabroodjes met ei en modderige koffie en de ploeg die een groot stuk van de stoep aanviel met pneumatische hamers liet stof opwaaien. Het geluid van die hamers, de symfonie van claxons toen ze weer bij een verkeersopstopping kwam en het geluid van voeten op de straat, als voetgangers over een oversteekplaats zwermden, creëerden de stadsmuziek die zij begreep.

Ze keek hoe straatverkopers, al dan niet met een vergunning, hun tafels uitklapten in de hoop de vroege forensen te pakken te krijgen of toeristen die een ontbijtje wilden hebben. De dikke sjaals en handschoenen van de winter hadden plaatsgemaakt voor petjes en t-shirts. Winkels hadden hun deuren geopend en kratten met fruit of bloemen tentoongesteld, kleurige collecties om lichaam en geest te voeden.

Een travestiet, die met gemak de twee meter aantikte, slenterde rond op schoenen met smalle, blauwe hakken. Ze schudde haar gouden waterval van haar naar achteren en voelde voorzichtig of een meloen al rijp was. Terwijl Eve wachtte tot het verkeerslicht groen werd, zag ze een piepkleine vrouw van ruim honderd jaar oud op haar kleine scooter naar haar toe snorren. De travestiet en de oude vrouw leken gezellig met elkaar te babbelen terwijl ze fruit uitzochten.

Je moest wel van New York houden, dacht Eve toen het licht groen werd. En anders moest je er wegblijven.

Ze baande zich een weg naar Chelsea en voelde zich helemaal één met haar stad.

Bij nummer 525 parkeerde ze dubbel, activeerde ze haar dienstlicht en negeerde ze het bittere gevloek en de grove gebaren waarop haar

mede-New-Yorkers haar trakteerden. Het leven en de dood in de stad, dacht ze, verliepen maar zelden gladjes.

Ze haakte haar penning vast aan haar jasje, pakte haar werkkist uit de kofferbak en liep toen naar de agent in uniform bij de hoofdingang.

‘Wat hebben we hier?’

‘Een dode vrouw van rond de dertig in de kelder. Geen ID, geen sieraden, geen tasje, helemaal niets. Nog steeds gekleed, dus het ziet er niet uit als een zedendelict.’ Hij bracht haar terwijl hij dit zei naar binnen. ‘Een bewoner en zijn zoon hebben haar gevonden toen ze naar beneden kwamen om de fiets van de zoon uit de opslagruimte te halen. De zoon had huisarrest of zoiets. Hoe dan ook, zij hebben de melding gedaan. De man denkt dat ze misschien hier woont, of hier in de buurt. Het zou kunnen dat hij haar al eens heeft gezien, maar hij is er niet zeker van. Hij heeft de zoon tamelijk snel naar buiten gebracht en heeft niet goed gekeken.’

Ze liepen een trap af. Laarzen en politieschoenen kletterden op het metaal. ‘Ik heb geen wapen gezien, maar ze heeft hier brandwonden.’ Hij tikte met zijn vingers op zijn halsslagader. ‘Het ziet eruit alsof iemand haar heeft gestund.’

‘Ik wil dat twee agenten het buurtonderzoek doen. Wie heeft wanneer wat gezien? Laat de bewoner en zijn zoon bewaken. Hun namen?’

‘Burnbaum, Terrance. De zoon heet Jay. Ze worden bewaakt in zeshonderdtwee.’ Ze knikte naar de twee agenten die bezig waren met het afzetten van de plaats delict en activeerde haar recorder. ‘Dallas, Inspecteur Eve, op de plaats delict in West Twenty-third vijfhonderdvijfentwintig. Mijn partner is op weg hierheen. Zoek uit of er een conciërge of een manager in het appartementengebouw is. Als er eentje is, wil ik met hem praten.’

Ze keek eerst om zich heen. Een betonnen vloer, metalen opslagruimtes, leidingen en spinnenwebben. Geen vensters en geen deuren. Geen beveiligingscamera’s.

‘Ik wil alle beveiligingsdisks van de ingangen en van de trappen hebben. Ga de conciërge zoeken.’

Hij heeft haar hierheen gelokt, dacht Eve toen ze haar werkkist opende voor haar spuitbus met Seal-It. Of haar gedwongen om hierheen te gaan. Misschien is ze naar beneden gegaan om iets te halen en heeft iemand haar aangevallen. Er was geen ontsnappingsmogelijkheid.

Ze bestudeerde het lichaam terwijl ze daar stond en haar handen en laarzen met Seal-It bedekte. De vrouw was slank gebouwd, maar ze zag er niet zacht uit. Haar hoofd was weggedraaid en lang blond haar lag als een gordijn over het gezicht. Het haar glansde en de kleding was van goede kwaliteit.

Ze woonde niet op straat, dacht ze. Niet met dat haar, die kleren en die mooi gemanicuurde vingers van de hand die ze kon zien.

‘Het slachtoffer ligt op haar linkerzij, met haar rug naar de trap. Geen zichtbare plekken op de betonnen vloer. Die ziet er schoon uit. Heeft Burnbaum het lichaam verplaatst?’

‘Hij zegt van niet. Hij zegt dat hij naar haar toe is gelopen en aan haar pols heeft gevoeld. Hij zei dat die koud was, dat er geen polsslag was en toen wist hij het. Hij heeft zijn zoon naar buiten gebracht.’

Eve liep om het lichaam heen en ging op haar hurken zitten. Er was iets waardoor er zachtjes een alarm in haar hoofd afging, een soort misselijkmakend voorgevoel. Ze tilde het gordijn van haren omhoog.

Even, heel even werd haar hele lichaam ijskoud. ‘Godverdomme. Godverdomme. Ze is een van ons.’

De agent die bij haar was gebleven liep naar haar toe. ‘Is ze een politie-agent?’

‘Ja. Coltraine, Amaryllis. Trek haar na, nu meteen. Zeg me wat haar adres is. Rechercheur Coltraine. Godverdomme nog aan toe.’

Morris, dacht ze. O god.

‘Ze woont hier, Inspecteur. Ze woont op nummer vierhonderdvijf in dit gebouw.’

Ze checkte de vingerafdrukken omdat dat moest gebeuren, omdat het volgens de regels moest gaan. Het misselijkmakende voorgevoel maakte plaats voor ijskoude woede. ‘Het slachtoffer is geïdentificeerd